

Liman
Kıyıları

Ürel, Hasan, *Tavşan Salih'in Otobüsü*, Ankara: Liman
Kitapları, 2. Baskı, Nisan 2026.

Tavşan Salih'in Otobüsü

Hasan Ürel

Tavşan Salih'in Otobüsü

Hasan Ürel

ISBN: 978-975-251-036-4

Liman Kitapları® | 35

2. Baskı, Nisan 2026, 1. Baskı; 2024, Gece Kitaplığı

© 2026, Liman Kitapları®

Tüm hakları saklıdır. Tamamı veya herhangi bir parçası, hiçbir şekilde fotokopiyle veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yayınevimiz bunu yapanlar ve buna teşebbüs edenler hakkında kanunî takibat yaptırma hakkına sahiptir.

Kapak ve İç Tasarım: **Çetin Özgör**

Kapak Resmi: **Bilal Köse**

Baskı: **Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri
Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**

Adres: Zübeyde Hanım Mahallesi, Sedef Caddesi 6/A, Altındağ, Ankara
Telefon: (312) 229 99 28 | Faks: (312) 229 99 29 | Sertifika No: 42488

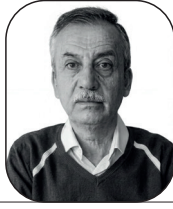
Liman
Kitapları

Adres: GMK Bulvarı No: 108/16, 06570 Maltepe, Ankara

Telefon: (312) 230 87 03 | Faks: (312) 230 80 03

E-mail: info@liberte.com.tr | Web: www.liberte.com.tr | Sertifika No: 52155

Liman Kitapları® Liberte Yayın Grubu'nun tescilli bir markasıdır.

Hasan Ürel

1949 yılında Ordu'nun Ulubey ilçesine bağlı Meşâyih (yeni ismiyle Aydınlar) Köyü'nde doğdu. Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsü'nde öğretmenlik eğitimi aldı. Gaziantep, Bitlis ve Ankara'da öğretmenlik yaptı, sonra Ankara Hukuk Fakültesi'ni bitirdi, Hasan Ürel hâlen serbest avukat olarak çalışmaktadır. 2014 yılında Liberte Yayın Grubu'nda yayınlanan 12 Eylül dönemini anlattığı *Mahkûm Olduk Netekim* başlıklı kitabı (Liberte Yayınları) ve *Kırmızı Perçemli* (İkinci Baskı, 2026, Liman Kitapları) adlı bir öykü kitabı daha vardır.

İÇİNDEKİLER

Bahtiyar.....	11
Willys Jeep	53
Tavşan Salih'in Otobüsü	85
Yalan Dünya.....	97
Değirmenci Hamit.....	121
Gelin Kayası.....	129
Neyimi Alacaklar?	159
Yaşı Benzemesin!.....	167

Hikâyeler yazıyorum...
Hikâyeler, kimsenin ölmediđi,
herkesi sonsuza kadar yaşatabileceđiniz yerler.

Sherman Alexie

Bahtiyar

Geriyeye dönüŖ yapalım,
hikâye anlatanlara tanınan haklardan biridir bu.

Victor Hugo, Sefiller

ASKERDE ŖOFÖR OLAN DAVUT DÖNDÜĞÜNDE, OĞLU Bahtiyar doğmuŖtu. Davut ehliyetli Ŗoför olarak aranan adamdı artık. Yayla yollarında kamyon Ŗoförlüğü yapmaya baŖladı. Karısı bir yıl sonra bir de kız çocuğu doğurdu. Davut, eve ayda yılda bir uğrar olduğu için on altı yaŖında evlenip yok yoksul iki çocuk doğuran karısı, evdeki iki yaŖlıya da bakmak zorundaydı.

Bunlar ne yer ne içer diye düşünmeyen Davut'un bir kadının bulduğu dedikoduları köye ulaŖmakta gecikmedi, kayınpederi Çortoğlu Hasbi Dayı, evin bütün yükünü çeken,

beş nüfusu doyuran gelininin başına gelen bu işe, kendi başına gelmiş gibi dertlendi, köyde duramadı, Davut'un çalıştığı kamyonu bulup işin esasını gözüyle görmek için yollara düştü.

Döndüğünde ağzını bıçak açmadı, Mevlude durumu anladı.

Önceleri umursamaz göründü, kendini işe verdi, eskiden hiç uğramayan kocakarılar bile şimdi onu her gördüklerinde durdurup konuyu açıyor, sanki çok üzülmüş gibi kocasının hayırsızlığı üstüne bir sürü lakırdıdan sonra beddua ediyorlardı, Mevlude benim başıma ne işler gelmiş de benim haberrim yok, diye düşünmeye başladı, nihayet köylülerin bakışları canına tak etti, gözünü kararttı, çocukluktan beri peşinde olan Musa Karık köyünden Kalendaroğlu Kemal'e kaçtı.

Bu durum köyde rastlanmayan bir şeydi, önceleri bir kadına bu yapılır mı diyen kocakarılar dâhil bütün köy, kadının arkasından, orospu, ne olacak, insan çocuklarını bırakıp başkasına kaçır mı diye dedikodunun âlâsına çıktılar, öyle ya, kadın kısmı erkeğin her şeyine razı olmalıydı, kışını kırıp evinde kocasını beklemeliydi, erkek evlenebilirdi, kadın buna itiraz edemezdi.

Ama olan olmuştu.

Mevlude kaçmıştı.

Kaynanası Gılabudan Nine, artık kendine bakamaz haldeydi, kaldı ki çocuklara nasıl baksın, Hasbi Dayı çaresiz, aldı çocukları kucağına yeniden Davut'u aramaya koyuldu, sora sora Melet Çayı kenarında kamyon şoförlüğü yaptığı çakıl şantiyesini buldu, çokça bedduadan sonra, al çocuklarını

deyip köye döndü, gel gelelim Davut'un yeni karısı küçüğü daha sekiz aylık olan çocuklara bakmayı reddetti, Davut da kimselere bırakamadığı çocukları şantiyeye getirmeye başladı, Melet Çayı'nın yatağında sıcaklığın 40 dereceye ulaştığı alamuklu¹ bir bahar günü sekiz aylık kızını şoför mahallinde yatırdığı minderin üstünde unuttu, işe daldı, geldiğinde küçüğün cansız bedenini buldu.

Çortoğlu bunu duyar duymaz, hayatının belki de en derin endişesine kapıldı, kulağına ezan okuyarak adını koyduğu ilk torunu Bahtiyar'ı her şeyden kıymetli idi, sulbünü o devam ettirecek, ocağını tütürecekti, Allah korusun, Bahtiyar'ın da akıbeti böyle olabilirdi, sabahında gitti, çocuğu Davut'un elinden alıp getirdi, artık dört yaşına gelmiş oğlan, dedesini görür görmez kucağına atıldı, bir daha da inmedi. Çocuk kime sığınacağını hissedirdi.

Gılabudan Nine, çocuğu yeni bulmuş gibi bağrına bastı, hasta bedenine aldırmadan son gücünü kullanarak yemedi, yedirdi, yiyecek ne var zaten, yarı aç yarı tok, bir çocuk, iki ihtiyar yaşamaya çalıştılar.

Ancak bela tek gelmezdi, çok geçmedi, zaten yaşlanmış vücudu iflas eden keyfanının² salası okundu, Bahtiyar sadece iki yıl birlikte olabildiği annesinden sonra nenesini de kaybettiğinde yedi yaşındaydı.

Cenazeyi hayal meyal hatırlıyor ancak cenazenin kaldırdığı günün gecesinde gördüğü rüyasını ömür boyu unutamadı, nenesinin tabutunu taşıyan insanların hemen önünde

1 Güneşin bulutların arasından bir görünüp bir kaybolmasıyla yoğun nemin yarattığı aşırı boğucu sıcak.

2 Fiziken çökmüş yaşlı kadın

iri, kavak ağaçları kadar uzun bir adam elinde boyu gibi uzun bir sopa ile cemaati alıp mezarlığa doğru götürmekteydi, Bahtiyar daha önce hiç görmediği adamdan ürktü, o adamın daima mezarlıkta beklediğini ve her ölüm olduğunda cenazeyi almaya geldiğine inandı, uyandığında, ferahladı, uzun adam olmasın ölüm de olmasın diye düşündü.

Hasbi Dayı yetmiş yaşının üstünde olmasına rağmen kadının isteği sönmemiş bir adamdı, tabi, o zamanlar açlık var ama yediklerinin hepsi doğal, ölünceye kadar insan yaşam emarelerini kaybetmiyordu, erkeklerin beyinleri de yetmişinden sonra alt egonun denetimine girer 'karı isterim!' diye tuttururlardı.

Ona Derinçay Köyü'nden, hiç evlenememiş akıllı kıt bir kadın buldular, ne yazık ki kadın da artık iyice yaramaz olmuş, konu komşunun bu yüzden kendisinden bizâr olduğu Bahtiyar'a bakmak istemedi, dövdü, eve almadı, zaten bir yıl sonra o da çocuk sahibi oldu.

Bahtiyar, yeniden kimsesiz kalmıştı, yaz geldiğinde evin hemen yanı başındaki ormanı, kuşları da komşu samanlıkları mekân edindi, yazın ısınmak, karın doyurmak kolaydır, Güneş, fakir fukaranın sobasıdır, yoksullara acımasız olan kış, Bahtiyar için tam bir kâbustu, baharı dört gözle bekler, gelişini kuşlarla birlikte ilk hisseden o olurdu. Mart sonlarında bir gün güneş soğuğa baskın çıkar, karlar erimeye, küçük dereler şırıldamaya başlar, kuşlar birbirlerini ötmek için kışkırtırlardı, avlular yiyeceklerle dolar, pişirmeden yenilebilen taze sebzeler, lezzetine doyum olmayan meyveler, kış altından ilk çıkan ormandaki can erikler imdada yetişir, ardından kiraz, arkası zaten bolluk bereket...

Bahtiyar, yazları evin başındaki ormanın içinde ağaçların dallarını sıkıca örer, yağmurdan korunacak bir sığınak yapardı, yağmur Karadeniz’de deli yağar ama Bahtiyar’ın mekânına işlemezdi gecedan beri yağan yağmurun arkasından yiyecek aramak için dolanmaya başlayan salyangozlar Bahtiyar’ın ayaklarının dibine kadar yavaşır, uzun antenleri ile sanki ona selam verirlerdi, ne şanslılar diye düşünürdü Bahtiyar, evleri sırtlarında, kimselere müdanaları yok ...

Dedesı yeni karısının itirazına rağmen Bahtiyar’ı köydeki üç sınıflı okulun eğitimine teslim etti, ancak Bahtiyar’ın kimsenin bilmediği kendisinin de önemsemediği bir farklılığı vardı. Bahtiyar solaktı, her işe sol eliyle başlardı, koyu Müslüman bir köyde sol yan ile iş yapmak tabii ki günahtı. Okula başlayıp kalem tutunca bu aykırılığı ilk önce Eğitim Halit fark etti, eğitmenin tek eğitim aracı fırınlanmış fındık çubuğundan bir sopaydı, sopayı Bahtiyar’ın ellerine, olmadı başına ne kadar uyguladıysa da bir başarı elde edemedi, sadece fındık çubuğunun, çocuğun vücudunun görünen yerlerinde günlerce silinmeyen izi kaldı.

Bahtiyar da okula gitmedi, kimse de onu aramadı, zaten okul, dönüp bakamadığı ninesinin yattığı mezarlığın yanındaydı.

Bu arada Bahtiyar’ın adı hırsıza çıkmıştı, köy yerinde adın çıkacağına canın çıksın derler, artık ne kaybolduysa kadınlar ondan bilirdi, abartma ustası Havva kadın tarlasından bir günde yirmi kabağının kaybolduğunu iddia edecek kadar ileri gitti, evet Bahtiyar’ın karnını doyurmak için komşu avlulara, kümeslere dadandığı doğruydu ama çalmadığı şeyler de ona mal edilmeye başlandı, ama köylü yutmuyordu, bir